

A close-up portrait of a woman with short, wavy brown hair, looking directly at the camera with a serious expression. The lighting is warm and focused on her face.

**VELKÉ PŘÍPADY
KPT. ČERNÉ**

1

Hana Militká

Hana Militká

Velké případy kpt. Černé 1

Čas nedoběhneš

Detektivní román věnuji své neteři kpt.
MUDr. Jani Nekolové, Ph.D.

Novou řadu detektivních románů věnuji své neteři
kapitánce MUDr. Jani Nekolové, Ph.D.

Celý její titul kapitánky zní:
Yachtmaster Coastal, oprávnění C, Velitel jachty pobřežní
plavby,
Yachtmaster Offshore, oprávnění B, Velitel jachty mořské
plavby.

Jani, díky za inspiraci k napsání nové řady detektivek o kapitánce.

Předmluva

Autorka knihy, paní Hana Militká, mě zná od mého narození. Hned jak jsem se začala rozkoukávat po světě, začala jsem vnímat, že existuje nerozlučitelný pár, autorka a její muž, kteří bydlí v obrovském městě, kde je všechno o moc větší, rušnější, zábavnější a chutnější. Tak přesně jsem to cítila vždy, když jsme k nim přijeli na návštěvu. Díky tetě, jak autorku oslovuju, jsme se dostali do míst, která většině z mých spolužáků, kamarádů a známých zůstala na-

vždycky utajená. Teta je totiž herečka. Copak to, herečka z Národního divadla!

Pravidelně jsme měli tu úžasnou možnost jezdit za ní, přespat u ní, nadlábnout se dosyta a do maximálního blaha a večer se pak pěšky vydat podél Vltavy do té obrovské budovy se zlatou střechou. Jako malou

mě to vždycky fascinovalo. Viděli jsme tam naživo všechny ty herce z televize, u vytržení sledovali jejich výkony, byli pyšní, když jsme mohli na sebe s tetou, která stojí na prknech Národního divadla, zamrkat. Tím to ale nekončilo.

Po představení nás teta brávala do zákulisí, to bylo pro dětskou dušičku teprve dobrodružství. Vidět všechny ty kulisy, všechny ty rekvizity, které ještě před chvílí přeci vypadaly jako opravdové, a teď se do toho pěnového jablíčka ani nemůžu zakousnout, tak si s ním alespoň párkrát poházet s bráchou, a jde se dál. Mezi herce, kteří už odpočívají po představení nad skleničkou něčeho dobrého, jsou uvolnění, trochu unavení, ale šťastní, napůl ještě v kostýmu, napůl už v civilu. Potřást si rukou s těmi nejslavnějšími. Ve výtahu cestou zpátky jet s nefalšovaným Cyranem, nebo že by to nebylo doopravdy? Tak takhle jsem sledovala s obrovským nadšením hereckou kariéru autorky.

Stejně tak nyní, když už jsem vyrostla a svět už není tak velký, sleduju s údivem a obdivem její nynější literární tvorbu. Jsem její pravidelnou čtenářkou. Díky čtivým a napínavým knihám mohu prožít další příběhy a osudy lidí.

Baví mě, že v knížkách sem tam najdu připomenutí mého dětství či rodiny. Beru to jako takový bonus, protože vy, milí čtenáři, vy to tam přehlédnete. Ale to nevadí. Ponoříme se všichni společně do na-

pínavých příběhů, často detektivních, v kterých najdeme poučení a zamyšlení nad lidským bytím, a proto čteme.

A těšíme se na další díly a další díla paní Hany Militké.

22. 7. 2017

kpt. MUDr. Jani Nekolová Ph.D.

Rozhovor

Rozhovory jsou velmi důležité.
Ať už na mezinárodní úrovni,
nebo jen tak lehký sousedský hovor.
Povídání si s kamarádkou,
s manželem,
s milencem.

Pardon, s milencem bývají velmi krátké rozhovory.
Pokud se schyluje k dlouhým debatám,
je lépe vyklidit pole.
Hledat nového partnera,
nové rozptýlení,
nebo se vrátit k manželským rozhovorům.

Ovšem s manželskými debatami může být problém.
Některé jsou nekonečné, vyhrocené,
někdy i životu nebezpečné.
Před takovými je lépe se mít na pozoru.

Povídání si v manželském loži
plném něhy, milování, porozumění

je posilující, smysluplné.
Takové debaty je třeba udržovat.
Jsou živou vodou pro manželský vztah.

**Přeji vám hodně takových prima dialogů
se svými drahými, nejbližšími.
Na dobrý rozhovor není nikdy pozdě.
Dokud žijeme.**

Sláva

„To seš ty?“ volá manžel od televize.

„Jasně, že já. Čekáš snad někoho jinýho?“ nakouknu do obýváku.

„Nesmysl,“ zabručí. „Máš?“

„No bodejt', ale jen dva. Víc se mi jich nepovedlo uhájit. Všichni se cpali jak nezavřený. Zbyl tam jen jeden. Asi se o něj poprali, když jsem odešla,“ podávám mu talířek se dvěma chlebíčky.

„Jsou dobrý?“ ptám se.

„Hm...“

„Hlavně nemluv s plnou pusou, nebo se zakuckáš. Co si pak počnu?“

„Se mnou nebo beze mě?“ vyhrkne, až polkne.

„Nemluv blbosti.“

„Co bylo na schůzi?“

„Ale, soused ze shora zase dělal zmatky. Prý musíme schůzi rozpustit, když svolání nebylo vyvěšený na nástěnce. Všichni si udělají čas, chlebíčky jsou nakoupený, fůra minerálky a my se kvůli jednomu papíru budeme scházet znovu? To je nějaký divný. Kromě toho už lidi odjíždějí na dovolené. Nestihla by se řádná schůze v termínu.“

„Jinak se nic nedělo?“

„Jo. Musí se zavolat instalatéri. Pořád je ve sklepě voda. Někde je zakopanej pes. Nikdo neví kde.“

„Fakt? Kdo by ho zakopával? Kam?“

„To se jen tak říká. O žádném psu nevím.“

„No proto. Ve sklepě jsou betonový podlahy. Bylo by znát, kdyby tam někdo chtěl něco zakopat. Taky by dělal rámus v baráku.“

„Vždyť říkám. Je to nesmysl.“

„Leda na dvoře. Ale tam dělali nedávno novou dlažbu. Asi by na něj přišli.“

I druhý chlebiček nacpe do pusy naráz.

„Ty se fakt zadusíš. Asi ti je přestanu nosit.“

„Byly výborný. Ještě bych si dal.“

„Příště musíš se mnou na schůzi. Kolik jich sníš tam, je jedno. Nosit ti to domů je blbý.“

„Musím si odskočit.“

„Utíkej, ať se ti něco nepříhoda,“ směju se. Proběhne kolem mne, přesto ho stihnu plácnout po zadku.

Koukám na televizi. Manžel se myje v koupelně.

„Pojď sem, honem!“ volám.

„Vo co jde?“

„Honem.“

„Co se děje?“ vstrčí hlavu do obýváku.

„Už nic. Všechno jsi prošvih.“

„Co všechno?“

„Ukazovali naši sousedku.“

„Prosím tě, proč?“

„Je slavná.“

„Která? Ta macatá odnaproti?“

„Blbost. Ta sympatická z přízemí.“

„Proč by byla slavná?“

„Píše.“

„Co?“

„Leccos.“

„Minule jsem psal bráchoj a taky nejsem slavnej.“
„Nekecej blbosti. Nikoho nezajímá, žes psal bráchoj.“
„Komu psala ona, že je slavná?“
„Nikomu.“
„Vo co teda jde?“
„Píše romány.“
„Aha. Tak tu neznám.“
„Znáš. Bydlí v přízemí. Taková sušinka.“
„Jo, ty myslíš tu vykulenou?“
„Jakou vykulenou?“
„Co pořád kouká, jako když se diví.“
„Mně to tak nepřijde. Je docela fešanda.“
„Neznám žádnou fešandu nad padesát.“
„Kilo?“
„Jaký kilo?“
„Říkám, nad padesát kilo?“
„Kdo mluví o kilech? Říkám nad padesát let.“
„Tak tahle vypadá k světu.“
„Neříkej! Musím si ji někdy prohlídnout.“
„Ne, abys na ni čučel jak blbej.“
„Copak někdy čučím?“
„Ty? Vůbec ne, ale někdy strašně.“
„Nesmysl.“
„Stejně si neumím představit, že bych byla slavná.“
„Proč bys měla bejt slavná?“
„Jen tak. Zajímalo by mě, jaký to je.“
„Asi divný. Letíš koupit rohlíky, zapomeneš se učesat a bác. Zpoza rohu vyskočí chlap. Začne tě fotit.“
„To nesmí.“

„Jak nesmí?“

„Bez mého svolení nesmí.“

„To je právě omyl. Jakmile jsi na ulici, patříš všem.“

„Za co mě máš? Co to blábolíš?“

„Nic. Je to tak. Může si tě fotit každé.“

„Prosím tě? To je strašně divný.“

„Divný to je, ale fotit tě může.“

„To bych teda fakt nechtěla. Představa, že si mě vyfotí rozježenou a pak to vrznou do Blesku nebo kam, je děsivá.“

„Vidíš? Buď ráda, že tě nikdo nezná. Můžeš si chodit rozdrbaná, jak chceš.“

„Co to meleš? Chodím snad votrhaná?“

„To ne. Ale rozvrkočená jo.“

„Za to může vítr. Jak foukne, hned mě rozcuchá.“

„Včera jsi říkala, žeš letěla tak rychle pro čerstvý rohlíky, že ses ani nestihla učesat. Pod flískou sis dokonce nechala noční košili.“

„To si mě s někým pleteš. Nejsem přece blázen.“

„Nikdo neříká, že jsi, ale tohle vím jistě. To klidně odpřisáhnu.“

„Dej pokoj. Nikdo se tu nebaví o nás. Zajímá mě, jaký je být slavná.“

„Však to celou dobu povídám, na prd.“

„Proč?“

„Představ si, tajně si skočím na jedno vorosený a už mě maj. Druhý den si to přečteš v novinách.“

„A mám tě. Tak, ty chodíš tajně na pivo?“

„Ne. Proč? To byl jenom takový příklad, abys to pochopila.“

„Pořád mi nejde z hlavy ta sousedka. Chtěla bych aspoň na chvíli zažít, jaký to je bejt slavná. Myslím, že si člověk raz dva zvykne na zájem veřejnosti, fotografů, novinářů. Pak přijde domů. Když žije

člověk sám, nemá ani s kým promluvit. Najednou je sláva pryč. Co si pak takovej chudák počne? Doma ho nikdo neobdivuje, netleská. Málokdo se s tím dokáže srovnat. Vlastně může nastat abstrák. Sláva mu začne chybět. Pokud potká nepřipraveného člověka, začne třeba pít. Pak se řítí do pekel...“

„Jo, sláva přináší problémy,“ řekl hlubokomyslně.

„O tý souseďce říkali, že ji pokřtili nebo co.“

„Dospělý nekřtěj. Leda cizince.“

„Nevím. Něco takového říkali.“

„Nekřtila vona nějaký svý dílo?“

„Možná jo.“

„Řeknu ti, musí bejt slavná, když vo ní mluvěj v bedně.“

„Nevím, jak bych se cítila, kdybych křtila nějaký svý dílo.“

„Můžeme to zkusit.“

„Jak?“

„No, až uvaříš guláš, zkusíme ho pokřtít.“

„Nevím, jídlo se asi nekřtí. Kromě toho by byl samá voda.“

„Nemůžeš křtít vodou. Leda svěcenou. Ale ta může bejt nehygienická. Na křtění jídla se asi nehodí.“

„Čím se teda křtí?“

„Přece šampusem.“

„Aha. Tak ten nemáme.“

„Stejně by to nebylo vono. Chyběj tady lidi.“

„Jaký lidi? Mně by stačilo tam být. Když si představím, že by mě tam fotili, novináři by o mně psali, to by byl život.“

„V čem by to bylo jiný, než normálka?“

„Třeba bych si doma ohřála květákovou polívku.“

„To můžeš udělat teď hned. A já si dám taky.“

„Kdepak, nebudu se cpát na noc.“

„Vo trochu polívky...“

„Ani náhodou.“

„Jako slavná bys mohla?“

„To bych byla vyčerpaná z psaní a oslavy. Musela bych doplnit energii. Takhle si to nemůžu dovolit. Za chvíli bych se do ničeho nevěšla.“

„Tak bys chodila nahá. To ti sluší nejvíc.“

„Jo, pro rohlíky poletím nahá! Tos uhod.“

„Pořád seš k nakousnutí.“

„Prosím tě, nepřeháněj. Před chvílí jsi řek, že nad padesátkou už žádné štabajzny nejsou.“

„Asi jsem kecal. Jednu zrovna vidím před sebou,“ štípl mě do zadku.

„Nech toho. Neblázni. Není mi dobře.“

„Pořád tě bolí klouby?“

„Jo. Dneska mě berou. Asi bude pršet.“

„Hlásili déšť. Asi přijdou i záplavy.“

„Proto se klouby tak hlásí.“

„Dokud nás něco bolí, víme, že žijeme, říká švára,“ zazubil se.

„Tobě se to mluví. Taky mě bere rameno. Mám si vzít prášek, nebo ještě počkat? Budu muset zase k doktorovi. Říkal, že to chce omladit. Taky by to bral. To jsou rady. Jenže bolest nepřechází. Jarča říkala, že bude muset na výměnu kloubů. Asi všech. To bych nerada. Posloucháš mě vůbec? Takže, vůbec!“

„Počkej, nemám čas. Je to napínavý,“ pozorně sleduje, kdo na obrazovce vyhraje.

„Už zase nevnímá, co říkám,“ rozladěně jdu do kuchyně. V půli cesty strnu. Vypne se světlo. Všude. Je naprostá tma.

„Podívám se na pojistky,“ volám na manžela. Odpověď žádná.

„Asi mu televize jde. Pak neslyší,“ pomyslím si. Šmátrám po zdi, chci dojít k hlavním dveřím. Jsou tam naše pojistky. Otevírám kra-
bičku, zkouším po hmatu pojistky. Všechny jsou nahoře.

„Sakra, musím na chodbu. Snad nevádí, že už mám noční košili,“
přemítám. Na chodbě tma, stejně jako v našem bytě.

„Páni, možná to vyletělo v celým baráku. Zkusím pojistky pro na-
še patro.“

„Najdeš je?“ ptá se manžel. Asi stojí ve dveřích.

„Snad jo. Hlavně vem klíče, ať...“

Slyším ránu. „Co to bylo?“ šeptám vystrašeně.

„Co by to bylo? Jen se zabouchly dveře. Asi průvan,“ odpověděl
nahlas.

„Neřvi tak. Nemusí tě slyšet celej barák. Doufám, že máš klíče.“

„Určitě je máš ty. Bereš je vždycky, sotva vystrčíš nos na práh.“

„Co bych je brala, když jsi doma. Zazvoním, ty mi otevřeš.“

„Asi ne. Nenapadlo mě, že je zrovna dneska nevezmeš.“

„Chceš tím říct, že se nedostaneme domů? Zavolej zámečníka.“

„Neznám žádného a nemám na něj číslo.“

„Nevadí, zavolej na informace.“

„Nevím číslo.“

„Radši mi dej mobil.“

„Nemám mobil. Vylezl jsem od televize jenom ze zvědavosti,
abych se podíval, jak ti jde nahodit pojistky. To je všechno.“

„Tys tomu dal.“

„Já? Ty máš mít s sebou klíče a mobil!“

„Hele, nech si ty moudra. Zkusím nahmatat pojistky. Doufám, že
mě to nekopne.“

„Snad ne.“

„Jak to myslíš?“

„Doufám, že tam nikdo nenechal trčet nějakej zapojenej drát.“

„Ty mě děšíš.“

„Do pojistek je třeba vidět. Proč nemáš baterku?“

„Už jsem u nich. Skříň je pootevřená. Pomalu zkouším jednotlivé pojistky. Nic vyhozenýho jsem zatím nenašla.“

„Radši toho nech. Zabušíme na sousedku.“

„Tu slavnou? Co když zrovna tvoří?“ ptám se.

„Potmě asi těžko.“

„Chytrej, to mě nenapadlo. Zkouším se dostat k jejím dveřím. Snad bude mít po ruce baterku.“

„Jdu za tebou,“ řekl rozhodně. Možná se o mne začal bát.

„Už jsem u ní. Zvoním, ale nic neslyším.“

„Když nejde elektrika, zvonek nezvoní. Je na elektriku.“

„To vím taky. Kdepak, technik se nezapře.“

„Zkus zabušit,“ radí.

„Hele, snad máš na sobě spod'áry? Kdyby se rozsvítilo, aby tě pak nezavřeli, že kazíš morálku,“ hihňám se.

„Jasně. Nahatej bych nelezl ven.“

Buším na dveře. Nic.

„Je tam nějaký divný ticho,“ mám ucho na dveřích. „Vždycky tam hraje gramofon nebo co. Samá vážná hudba.“

„To je taky na elektriku,“ podotkne manžel otráveně.

„No jo, zapomněla jsem.“

„Slyšels to?“

„Co?“

„Jako kdyby někdo převrhnul židli.“

„To se ti zdálo.“

„Nezdálo. Seš nahluchlej.“

Náhle do mne něco vrazilo. Dál už nevím nic.

„Musíme zavolat záchranku. Sami se asi nevzbudí,“ slyším z dálky.
Znovu se propadám do neznáma.

